

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Drost Høst

Citation: Drachmann, Holger: "Drost Høst", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 409. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann05tom-shoot-workid57156/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Formaar da Børnekamret ej at trøste?
Jo, Børnene; og mest blandt dem den spæde.

Hun lister sig derind, og Maanen falder
Paa de smaa, kære hvide Dukkesenge,
Og over Vuggen, rolig paa sin Gænge, —
Paa denne Verden i sin Uskyldsalder.

Men denne Verden, rig paa skjulte Goder
For den, som søger og som kan dem finde,
Den er endnu ej hendes; hun er Kvinde,
Men hun er endnu ikke fuldtud Moder.

En Del af hendes Hjerte blev derude,
Hvor Maanen sig en Trylleverden væver
Af Duggens Spind. Se, hvor den Verden bæver,
Som vilde Alfe-Fødsler den bebude!

IX.

Drost Høst.

Tog de dem for over Eng og Kær
— en formelig Hær
Med Opbud af Bryder og Bonde —
At lege paa Heden med Spyd og Sværd;
Hvem ligger dér?
Ridder Sommer med Dødshugs Vunde.
Saa visner det Straa, saa falmer det Løv
i alle gulnende Lunde.

Drost Høst har undsagt den Ridder boid;
Den Ridder ligger saa tavs og kold,
Mens Vinden i Sivene fejer.
Drost Høst slaar op med den Haand saa hvid:
Nu ville vi ride til Borgen did,
At stryge den Fane der vajer!

Drost Høst er saaret, den blege Mand,
Men Øjet lysner som Hedebrand
I Jævnsgnsnætternes Øde.
Vær hilset, Viv, paa den smukke Gaard;
Om Badskær-kunsten din Haand forstaar,
Jeg skal ej af Skrammen forbløde!